

Keräilijän tunnustuksia

osa 4: SAMURAITELTTOJEN ARVOITUS

Jyrki Vainio

Vaikka pääsääntöisesti olen suuntautunut pottunokkasiin huumorisarjakuviin, synkkään menneisyyteeni kuuluu myös syvä supersankariinnostuksen vaihe. Lähetin ensimmäisen fanikirjeeni Stan Leelle ja huoneeni seiniä kiersi Hämähäkkimiehen koko 15-osainen julistesarja Marvelin sankarihahmoista.

Suosikkipiirtäjäni olivat John Byrne ja Walter Simonson. Tietysti jumaloin myös Frank Milleriä, mutta hänhän nyt olikin ihan omassa luokassaan.

Byrnen huolellinen yksityiskohtaisuus tuntui nuoresta lukijasta äärettömältä. Simonsonin viiva oli pelkistetympää, mutta myös jotenkin eloisampaa. Siinä oli svengyä. Yläasteella se viehätti minua yli kaiken ja jotenkin kummasti se vetoaa minuun yhä vieläkin. (Enää en tosin matki Simonsonin sankarien vihaista kulmien kurtistusta ja leukojen poimuja, kuten kouluajanani tein).

Minin Walter Simonsonin ja hänen sarjakuvakirjoittajavaimonsa Louisen luokse käymään keväällä 2002. Tapasimme ensimmäistä kertaa, vaikka olinkin Internetin ihmemaahan kautta tuntenut Walterin jo useita vuosia.

Simonsonit asuvat pikkukaupungissa New Yorkin liepeillä. Walter poimi minut kyytiin linja-autoasemalta ja poikkesi kotimatalla ostoskeskuksen kirjakauppaan.

”Piirrän parhaillaan samuraisarjakuvaa ja yritän etsiä tietoa siitä, yöpyvätkö feodaliajan Japanin sotilaat jonkinlaisissa teltoissa tai suojissa, vai olivatko he taivasalla”.

Ai, että näitä sarjoja taustoitetaan

oikein näin tarkasti?

Pengoimme yhdessä läpi parin kirjakaupan samurai-aiheisen valikoiman, mutta sopivaa mallikuvaa ei mistään löytynyt.

”Tietysti voin heittää jotain omasta päästäniikin, ei sillä ole sen suurempaa väliä, mutta asia alkoi kiinnostaa minua.”

Walterilla oli pitkästä aikaa takanaan parin vuoden mittainen, yhtäjaksoinen sarja, DC:n julkaisema Orion. Se, kuten monet muutkin Simonsonin työt, pohjautuu Jack Kirbyn luomiin hahmoihin. Ne oli uudelleen elvyttänyt John Byrne.

Orionin yhteydessä Simonson selitti ajatuksiaan supersankarisarjakuvien tekemisestä: ”Sarjakuva on visuaalinen ilmaisumuoto. Taistelukohtaukset ovat hahmojen sisäisten konfliktien ulkoisia, kuvallisia ilmentymiä”.

Myös viivankäyttö pyrkii ilmentämään sarjan luonnetta: Orionin hahmot ovat jumalolentoja ja niin ylimaallisen energisiä, että suorastaan pursuavat sivuilta ulos. Tämä mielessään Simonson on käyttänyt tavallis-

ta enemmän sivellintä. Niinpä osa viivoista on kuivia, rosoisia, jopa katkeilevia. ”Esimerkiksi Ihmenelöset on paljon teknologisempi sarja, joten siinä kynän käyttö on huolellisempaa. Kaikki suorat viivat on vedetty viivoittimella”.

Myyttiset aiheet taitavat olla Simonsonin mieleen. Hänethän muistetaan etenkin Thorin piirtäjänä. Kalevalakin on tuttu ja Tolkienin teosten eri painoksia löytyy Simonsoneilta kokonainen hyllylinen. ”Orionissa tein yhden numeron Maailman puusta. Kaikkissa mytologioissa on oma versio nsä siitä. Nyt lopulta minäkin sain tehdä omani”.

Puu löytyy myös Michael Moorcockin teksteistä, joita Simonson on muokannut sarjakuviksi. ”Sain juuri tänään häneltä uuden kirjan sähköpostilla. Olen ensimmäinen ulkopuolinen joka saa sen lukea!”, kertoi Walter innoissaan.

Monet piirtäjät Amerikassa myyvät originaalisivujaan ja keräilijät käyvät niillä innokkaasti kauppaa. Simonson on poikkeus, hän on pitänyt kaikki työnsä itsellään. Niitä on kertynyt vuosien mittaan iso kaapillinen. Niinpä minulle tarjoutui kiinnostava tilaisuus selailla läpi hänen kuuluisimpien sarjojensa alkuperäispiirroksia.

Pienen luonnoksen minä sentään sain itselleni. Mutta tällä kertaa minulta pyydettiin myös vastinetta! Walter ja Louise esittelivät muovisia lautasia, joihin on piirretty ainutkertaisia kuvia.

”Löysimme firman, joka laminoi paperialautasia muovisiksi. Kun niihin piirtää kuvan, ne säilyvät siellä sisällä!”

Kokoelmansa kullakin. Mieluustihan minä näin nimekkääseen seuraan liityin: edellisen kuvan oli piirtänyt Arthur Adams. Hänen piirroksensa oli mauton vitsi.

Pari päivää myöhemmin soitin Walterille. ”Hei, lapsenlapsemme olivat käymässä eilen. Heidän mielestään sinun piirroksesi oli ehdottomasti kokoelman paras!”, hän sanoi iloisena. ”Kaikkein hauskinda heistä oli se, että kaverin kieli roikkuu ulkona.”

”Hieno!” vastasin. ”Nythän minulla on kuvien kohderyhmä selvillä”.

Walter olisi järjestänyt minut Byrneäkin tapaamaan, mutta Johnin appivanhemmat sattuvat olemaan juuri sinä viikonloppuna vierailulla ja talo täynnä. Ensi kerralla sitten.